

en Understøttelse til Børn i Kommunen; og Kommunen bør derfor rettelig bære Broderparten af denne Udgift. Jeg maa saaledes ogsaa fraraade at stemme for Ændringsforslag Nr. 11.

Mindretallet har derhos stillet et Par Ændringsforslag til § 2 under Nr. 4 og til § 4 under Nr. 7. Det har vi været nødte til, fordi Flertallet foreslaar, at disse Paragraffer skal gaa ud. Vi foreslaar, at de skal blive staaende, men der er Bestemmelser deri, som maa rettes, bl. a. det om „Enkemændene“, der jo vil gaa ud af Lovforslaget. Det sidste Ændringsforslag, Nr. 7., har for det første det Formaal at stryge Bestemmelsen om Enkemænd, men dernæst har det ogsaa den Hensigt at stryge Bestemmelse om, at Understøttelsen til Enkers Børn kan fortsættes indtil to Aar efter, at hun har giftet sig paa ny. Det har Mindretallet ment — og deri er det for øvrigt ganske enigt med Flertallet — burde ikke finde Sted. Jeg maa erkende, at Ændringsforslaget under Nr. 7 egentlig burde have været delt i 2 Ændringsforslag; den ene Del er kun af rent formel Betydning, men den anden er af reel Betydning, og de burde altsaa ikke have staaet under samme Afstemningsnummer.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme imod Flertallets Ændringer paa de to Punkter. Jeg er bange for, at Vedtagelsen af disse Ændringsforslag vil berede Lovforslaget Vanskeligheder. Men i øvrigt skal jeg anbefale Lovforslaget til Fremme.

Lewinsky: I og for sig kunde jeg godt have stemt for Lovforslaget saaledes, som det oprindeligt var forelagt, men da der fra Flertallets Side i Udvalget kom Ønsker frem om at ændre Lovforslaget i Retning af en bestemt Trangsgrense og faste Takster, saa var det jo Ændringsforslag, der i høj Grad nærmede sig de Tanker, som havde ligget til Grund for det i Samlingen 1908—09 oprindelig privat af mine Partifæller i Folketinget indbragte Lovforslag. Thi ogsaa der, i dette Forslag, var der fastsat en Trangsgrense, om end under en lidt anden Form end her, og der var ligeledes fastsat bestemte Takster for Børnene. Det samme gælder med Hensyn til Ændringsforslaget under Nr. 11 om, at Staten skulde udrede Halvdelen af de af dette Lovforslag følgende Udgifter. Alle disse Bestemmelser var i Overensstemmelse med de Tanker, som laa til Grund for det privat indbragte Lovforslag, og det er der-

for naturligt, at jeg for mit Vedkommende kunde give min Tilslutning til disse Ændringsforslag fra Flertallets Side.

Der er kun et enkelt Punkt, hvor jeg har ønsket at tage Afstand fra Flertallets Forslag, nemlig Bestemmelsen om, naar denne Understøttelse kan bortfalde for Enkerne. Ifølge Forslaget bortfalder Understøttelsen, naar Moderen indgaar et nyt Ægteskab; og det er jo en ganske naturlig Bestemmelse. Hun er ikke Enke længere, og der er kommet en anden Forsørger til; Aarsagen til denne særlige Understøttelse er da faldet bort. Det gælder endvidere, naar hun vitterligt fører et Levned, der i det almindelige Omdømme vækker Forargelse. Det er vel ikke mindst af Hensyn til, at naar Understøttelsen falder bort ved Indgaelse af nyt Ægteskab, vil man ikke udsætte hende for den Fristelse, at hun mulig skulde samleve med en Mand uden at indgaa Ægteskab for at bevare denne Understøttelse til Børnene. Ogsaa dette kan jeg finde rimeligt. Endvidere bortfalder Understøttelsen, naar hun faar Understøttelse fra Fattigvæsenet; thi Meningen med denne Understøttelse til Enker er netop at holde hende fri for det offentlige Fattigvæsen; naar hun saa alligevel falder ind under det, er det, man skulde opnaa, ikke naaet. Jeg kan altsaa godt gaa med til disse 3 Aarsager til, at Understøttelsen skal falde bort. Men det forekommer mig, at naar man saa ogsaa vil betragte en Understøttelse fra Hjælpekasserne som en Aarsag til, at Understøttelsen bortfalder, saa er man gaaet for vidt. Man kan ikke sammenstille dette med de tre andre Grunde, her er anført. Forsaa vidt alle disse Kvinder havde den Maksimumsindtægt, som Lovforslaget foreskriver, kunde man maaske sige, at de kunde klare sig, og saa behøvede de altsaa ikke yderligere Hjælp; for saa vidt en Enke paa Landet altsaa har to Børn, kan hun efter Lovforslaget have en Indtægt af 600 Kr. og endda faa Hjælp til sine Børns Opdragelse. Men vi ved jo, at der er Masser af Kvinder, som sidder med mindre Indtægter. Der er mange Enker i vort Land, som kommer langt under dette Maksimum, og selv om disse Kvinder faar en Understøttelse, som ifølge dette Lovforslag kan ydes dem til deres Børn, er deres Indtægtsgrænse saa lavt nede, at den mindste Modgang, de møder, det være sig under Sygdom eller Arbejdsløshed, bringer dem til at trænge til yderligere Hjælp; og saa forekommer det mig haardt, om man vilde tage denne Understøttelse fra